

PRAVIDELNOSTI:

mše sv.: (kat. = katedrála na náměstí, NPM = kostel Nanebevzetí P. Marie ve Františkánské)

- pondělí: 8:00 (kat.) / 12:00 (NPM)
- úterý: 8:00 (kat.) / 17:00 (NPM)
- středa: 8:00 (kat.) / 12:00 (NPM) / 19:00 (studentská - NPM)
- čtvrtek: 8:00 (kat.) / 17:00 (NPM)
- pátek: 8:00 (kat.) / 12:00 (NPM) / první pátek v měsíci: 16:30 (NPM)
- sobota: 8:00 (kat.) / 20:00 (anglická - NPM)
- neděle: 8:00 (NPM) / 10:00 (kat.), 14:00 (vietnamská - NPM) / 20:00 (NPM)

zpovědní služba v kostele NPM:

- pondělí: 9:00 – 11:00 (Mons. E. Soukup)
- středa: 14:30 – 16:00 (P. P. Petrašovský)
- čtvrtek: 14:30 – 16:30 (plzeňští františkáni)
- pátek: 15:00 – podle potřeby, během toho adorace (P. L. Kazda)
- zpravidla půl hod. přede mší (kromě polední)

Setkání u kafe na faře nebo na biskupství po každé nedělní mši sv.

pravidelná společenství na faře:

- úterý 9:00 jednou za 2 týdny – modlitby matek
- úterý 18:00 – příprava na křest otevřená i pro pokřtěné
- středa 9:00 – setkání nad bibli
- čtvrtek 18:00 – střídá se společenství modlitby a farní společenství

půlhodinová adorace a nešpory:

- neděle 18:00 – katedrála

PROGRAM: 23. 1. – 6. 2.

neděle 23. 1. – 3. neděle v mezidobí

- evangelium: Lk 1,1-4;4,14-21
- 18:00 – půlhod. adorace a nešpory – kat.

pondělí 24. 1. – pam. sv. Františka Sales.

- úterý 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla
- 9:00 – modlitby matek - fara
- příprava na křest dospělých nebude

středa 26. 1. – pam. sv. Timoteje a Tita

- 9:00 – setkání nad Bibli – fara
- ve zpovědní službě zastoupí P. L. Kazda
- 18:00 – příprava na biřmování – fara

čtvrtek 27. 1.

- večerní společenství nebude
- pátek 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvin.
- sobota 29. 1.

- výlet s katechumeny do Sv. Jana pod Skalou, zúčastnit se mohou i pokřtění, sraz: 8:25 na nádraží, buřty, pojedeme do Berouna, pak asi 12 km pěšky do Srbska

neděle 30. 1. – 4. neděle v mezidobí

- evangelium: Lk 4,21-30
- 18:00 – půlhod. adorace a nešpory – kat.

pondělí 31. 1. – památka sv. Jana Bosca

úterý 1. 2.

- 8:45 – úklid katedrály
- 18:00 – příprava na křest dospělých (téma: Desatero), přijít může kdokoli – fara

středa 2. 2. – Uvedení Páně do chrámu

- = Hromnice, při mši se žehnají se svíčky
- 9:15 – setkání nad Bibli – fara
- ve zpovědní službě zastoupí P. L. Kazda
- 18:00 – příprava na biřmování – fara
- večerní mše sv.: 19:00 - NPM (studentská)

čtvrtek 3. 2. – nez. památka sv. Blažeje

- po mši svatoblažejské požehnání
- 9:00 – úklid kostela NPM
- 18:00 – modlitební společenství – fara

pátek 4. 2. – první pátek v měsíci

- zpovídání: 7:00 – 11:00 (kat.), 15:00 – 16:30 (NPM), během toho adorace
- mše sv.: 8:00 – kat, 12:00 a 16:30 - NPM

sobota 5. 2. – památka sv. Agáty

- 9:00 – sklizení betlému v katedrále – prosím chlapy, aby přišli pomoci
- 14:00 – svatba Míry Landsmanna a Elišky Šmídlové - NPM

neděle 6. 2. – 5. neděle v mezidobí

- evangelium: Lk 5,1-11
- 18:00 – půlhod. adorace a nešpory – kat.

- ♦ P. Petrašovský bude 24. – 28. 1. v Praze na praxi kurzu nemocničních kaplanů.
- ♦ Pokud byste stáli o požehnaní bytu a návštěvu kněze, pište: petrasovsky@bip.cz
- ♦ Pokud jste posílali dar na účet farnosti dar a potřebujete potvrzení, zavolejte na 733 741 676, rádi vám ho pošleme.
- ♦ Další výlet farnosti bude v sobotu 19. 2.

BARTÍK

zpravodaj Římskokatolické farnosti Plzeň u katedrály sv. Bartoloměje

23. 1. – 6. 2. 2022

2

telefon fara: 733 741 676, mobil kněze: 737 814 525, mail: petrasovsky@bip.cz, sladka@bip.cz, farnost.plzenkatedrala@bip.cz, web: www.farnostbartolomej.cz

Lidé s tvářemi

Zaznělo to na jedné ze sněmovních skupinek a tipnul bych si, že to určitě někoho našte. Návrh byl udělat něco pro to, aby pro nás lidé bez domova nebyli jen šediví jedinci otravující nastavenými čepicemi u dveří kostela, ale lidmi s tvářemi a příběhem. Papež František někde radí, abychom, když dáváme žebračce minci, mu přitom pohlédli do očí a usmáli se. Kromě pětkoruny mu tím darujeme i lidskou důstojnost. V Plzni působí společenství K srdci, které organizuje pro lidi bez domova každé pondělí setkání a každý měsíc mši sv. v kostele U Ježíška. Myšlenka je taková, že jiné organizace se starají o zajištění potravin a oblečení a úkolem společenství K srdci je spíše být s lidmi, dát jim vědět, že je někdo bere vážně a že mají lidskou důstojnost. Na setkáních se modlí, povídá, zpívá s kytarou a tančí, lidé s domovem i bez domova v jednom kroužku.

Na oně sněmovní skupince zazněl návrh, aby měl Bartík novou rubriku: rozhovory s těmi lidmi bez domova, s nimiž se běžně setkáváme u kostelních dveří. Možná budeme překvapeni, co se v jejich životech odehrálo, možná mají co říct, ale především si můžeme s lehkým překvapením uvědomit, že jsou to lidé se jménem, s tvářemi a životním příběhem. Tak tedy pojďme do toho, uvnitř tohoto Bartíku je první krátký rozhovor s panem Husákem.

V jistém kurzu modlitby, který jsem kdysi absolvoval, se tvrdilo, že pro modlitbu je důležité vnímat Boha Otce, Ježíše a Duchu svatého jako osoby, tedy konkrétně, nejen jako nějaké jsoucnou nad námi, k němuž vysíláme své prosby. A že jsme životem ve velkých městech formováni k opaku: když jdeme po náměstí, když nastoupíme do tramvaje nebo si zajdeme na nákup, kolem nás je šedivý dav. Vnímáme, že tramvaj je přeplněná, ale kdyby se nás někdo pět minut po jízdě zeptal, jak byl oblečen onen člověk, co seděl vedle, asi bychom to nevěděli. Nebyl osobou, byl jen jedním prvkem davu. A na onom kurzu modlitby se radilo, abychom se ve vnímání osob cvičili: když jedeme autobusem či čekáme u doktora, máme se snažit vnímat lidi kolem sebe. Tamten pán je smutný. Ta dívka drží kytku a směje se. Manželé sedící vzadu jsou asi na sebe naštvaní. A přý to pomáhá ve vnímání Boha jako osob, k nimž se modlíme.

Takže možná to jsou spojité nádoby. Když se zaměříme na tváře lidí kolem nás, nějak víc pro nás vystoupí nezobrazitelná tvář Boží. A naopak modlitba nás naučí, abychom se snažili v beztvarem davu čekajícím u pokladny v supermarketu nebo v lidech žebračcích u dveří kostela rozeznat tváře.

P. Pavel Petrašovský

Rozhovory s lidmi bez domova Jaroslav Husák

Pan Jaroslav Husák se občas objevuje v našem kostele. Představil byste se nám, prosím?

Jmenuji se Husák Jaroslav, narodil jsem se na Moravě v městečku Kyjov, tady jsem jako malé dítě vyrůstal v dětském domově v Mikulově, maminka se potom odstěhovala, než umřela, do západních Čech, kde pracovala hodně dlouho ve Stříbrě v hotelu Evropa.

Od kolika let jste na ulici?

Na ulici jsem od nějakých sedmnácti let.

A jak se Vám daří tam přebývat v zimě?

V zimě se daří přebývat jenom tím, že se modlím k Bohu. Když mám kontroly, i policajti mi říkali: „Človče, ty jsi skoro pětaticet nebo šestaticet let venku, jak to děláš?“ Já jim odpovídám: „Pánové, mě se neptejte, zeptejte se živýho Boha.“

A teď prakticky: kde přespáváte, když je třeba mráz?

Na charitu moc nechodím, protože mám na to smůlu, většinou mají naplněno. Ale když je mráz, je to neuvěřitelný, modlím se a přespávám v parcích nebo na okraji měst tak, jak v létě.

Jste jeden z mála lidí bez domova, který chodí pravidelně ke svátostem, ke zpovědi i svatému přijímání.

Ano. Já si totiž uvědomuju, že Hospodin mi dal život. A když udělám nějakou chybu, v tu chvíli si to třeba neuvědomím, ale když se nad tím zamyslím, tak k tý zpovědi jdu, už jenom z úcty k tomu Bohu, který mi dal život. Bůh nemá rád hřích a my lidé jsme někdy slabí.

O Vás je také známo, že se znáte s Tomášem Halíkem nebo Markem Orkem Váchou.

Pana Halíka jsem poznal před nějakými patnácti nebo šestnácti lety, bylo to v Praze. Já jsem tam chodil otvírat dveře ke kostelu. Jednou jsem měl možnost s ním promluvit a poznat ho a od té doby se s ním znám. Řekl bych k tomu tohle: Děkuju Bohu, že jsem pana Tomáše Halíka poznal. A děkuju Bohu, že jsem poznal i pana Orka Váchu. Když jsem v Praze, tak můj zpovědník je právě pan Orko.

Však taky o tom píše v jedné své knize, že k němu chodíte ke zpovědi.

Ano, je to pravda. A dokonce prý údajně, když se naposledy spojili s panem Vacíkem v Televizi Noe, (to neříkám proto, abych byl středem pozornosti) se prý tam za mě pomodlili a říkali tam, že se se mnou pravidelně modlí modlitbu Otce náš a Zdravas Maria.

Co byste o Bohu nedůležitějšího řekl pro čtenáře Bartíku?

Tuhle věc: My jsme lidé a měli bychom si uvědomit, že život nám dal Bůh. To, co je tady kolem nás, to nám dal taky Bůh. Takže všem čtenářům Bartíku bych chtěl odkázat: Modlete se vy, kteří věříte v Boha, nevzdávejte to, i když budete klesat, věřte Pánu, že vždycky vás zvedne, mám s tím svoje zkušenosti. A taky bych chtěl popřát všem lidem v novém roce hodně Božího požehnání a kéž Hospodin, živý Bůh, má z nás lidí taky radost

Ze synodních skupinek

Pár skupinek synody katolické církve se už v naší farnosti sešlo a mluvilo se o tom, kam by měla církev a naše farnost směřovat. Pro ochutnávku přinášíme jeden ze zápisů z těchto setkání:

I. Co lidi na církvi odpuzuje? Lidé si církev často zaměňují s klérem či řeholníky, nevnímají ji jako živé společenství věřících. Možná by bylo lepší tuto otázku otočit: co lidi na církvi přitahuje? Nebo: co by je mělo přitahovat? Měla by to být otevřenost a nabídka možnosti setkávání. Živoucí víra a z ní plynoucí naděje a optimismus. Měli bychom být pravdiví a srozumitelní, a to jak mezi sebou, tak navenek. Být prostě normální lidé, kteří věří v Boha.

II. Účast společenství na liturgii: Měli bychom chápat liturgii jako vyjádření našeho společenství s Kristem i mezi sebou. Měli bychom ji vzít za svou a iniciativně se podílet na jednotlivých službách (ministranti, lektori, nošení obětních darů, příprava svátků, výzdoba, úklid atd.). Současně bychom se měli snažit tyto služby pochopit i v jejich duchovní hloubce (např. semináře o významu liturgie v rámci farního kafe, setkání chlapů nebo jiných našich akcí). Chceme-li, aby byla církev společenstvím, musíme to společenství sami vytvářet a vystoupit ze své „komfortní zóny.“

III. Komunikace: Otázka: stačí nám komunikační prostředky, které už máme (ohlášky, Bartík, farní kafe)? Odpověď: zatím se zdá, že ano. **Zapojení katechumenů:** měli bychom je skutečně přijmout do společenství, všimnout si jich, promluvit s nimi, povzbudit je, pozvat na naše akce. **Zapojení dětí:** snažit se je zapojit do života našeho farního společenství (ministranti, dětský sbor Špačci, nedělní škola, společné výlety atd.). **Pozvání na farní kafe:** nejlepší bude zvolit kombinaci veřejného pozvání při mši i osobního pozvání jednotlivců po jejím skončení. Důležitá je iniciativa „zdola“, která do značné míry chybí, ale možná se s ní také moc nepočítá... Hierarchie by nás v těchto snahách měla podpořit a poskytnout nám prostor. Neměli bychom se pouze spoléhat na to, že za nás vše pan farář zařídí. Jenom tak budeme společně tvořit církevní společenství.

IV. Problémy uvnitř církve: Jako věřící očekáváme otevřenost církve, resp. hierarchie v komunikaci o problematických záležitostech. Těžko se nám obhájí církev, pokud nemáme relevantní informace o dění v ní a o jejích problémech, pokud do těchto věcí „nemáme co mluvit.“

Lubošovy myšlenky

Luboši Oláhovi je 49 let a možná ho znáte z kostela, kam se však dostane jen tehdy, když je mu výjimečně dobře. Jinak je kvůli svému nemocnému srdci téměř připoután ke svému bytu. Pár lidí z naší farnosti ho chodí navštěvovat, občas mu nakoupí, občas přinesou svaté přijímání. To, co napsal do Bartíku, nejsou jen zbožné fráze, ale je to kryto jeho utrpením, které snáší v živé víře v Boha.

Dobrý den, jmenuji se Luboš Olah. V roce 2015 jsem přišel pracovat do Plzně ze Slovenska. Moje plány bohužel přerušil těžký infarkt myokardu. Museli mi instalovat defibrilátor. Od té doby se můj život změnil. V těžkém období mého života mi především pomohl Pán Ježíš. Prohloubil se můj vztah k Bohu, ale zápasy víry zůstaly, o to víc, že člověk se k smrti přiblížil víc, než by chtěl.

Měl jsem problémy v sociální oblasti. Kvůli své nemoci jsem musel přestat pracovat, utratil jsem své úspory a byl jsem na mizině. Více než rok jsem čekal na rozhodnutí o invalidním důchodu. Velice mi pomohli někteří kněží, především v duchovní oblasti a taky ohledně bydlení ve spolupráci s biskupstvím a Člověkem v tísní. Moc jim děkuju. Bojuji nadále, ale nejsem sám, to je důležité. Blízko mi jsou i přátelé jako Jirka Vlasák, originální chlapík s duší rytíře, a Míra Kováčik a Terka.

Chci především sdělit několik svých zkušeností z duchovního života. Co brání přijmout spásu Ježíše Krista? Ve velké většině případů je to neodpuštění a zášť vůči Bohu. Lidské srdce zatvrdne a není schopno odpustit Bohu a sobě samému.

Z toho potom vyplývá hněv na Boha. Jestliže je přítomen hřích, který tomuto sblížení s Bohem brání, o to je to horší. Co dělat? Věřte, že prvním krokem je pokora, přiznat si, že nejsem bez viny. Pokora je pravda o sobě samém. Když je to upřímné, posune vás to blíže.

Druhým krokem jsou mezilidské vztahy. Dokud je to možné, napravte, co se nabouralo. Zkuste to. Když nebudete schopni, nevádí, zkusili jste to.

Třetím krokem je lítost. Pokud jste odpustili, Duch Boží ve vás už koná své dílo. Přivede vás ke zpovědi, začnete chodit na mši sv., začnete se uzdravovat. Pokud nedovolíme Bohu vstoupit do našeho srdce, je ohrožena naše spása. Budete ke své škodě nenávidět Boha a církev. Moje doporučení pro vás je: Nedejte se obelhat zlem. Zkuste Bohu odpustit, on nám odpouští, vždyť Ježíš zemřel za nás.

Váš Luboš

